

Sadhu Singh v. The Labour Commissioner, Punjab, Chandigarh and another (N. K. Sodhi, J.)

(v) - ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਨਹਿਰੀ ਅਫਸਰ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਦੁਖੀ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਇੱਕ ਹਫਤੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਮੁੱਖ ਨਹਿਰੀ ਅਫਸਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਪੱਤਰ ਦਾਇਰ ਕਰਕੇ ਇਸ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਦਾ ਜਲਦੀ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰੇਗਾ।

(10) ਉਪਰੋਕਤ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਯੋਗਤਾ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਪਰ ਖਰਚੇ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਨਿਰਣੇ ਦੇ ਪੂਰਵ-ਪੈਰਾ ਗ੍ਰਾਫ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਦਿਸ਼ਾ-ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਰਾਈਸ ਸ਼ੂਟ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੰਦੇ ਸਮੇਂ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

ਐਸ. ਸੀ. ਕੇ

ਐਨ ਕੇ ਸੋਢੀ, ਜੇ.

ਸਾਹੂ ਸਿੰਘ- ਪਟੀਸ਼ਨਰ,

ਬਨਾਮ

ਲੇਬਰ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਪੰਜਾਬ, ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਅਤੇ
ਇੱਕ ਹੋਰ, - ਉੱਤਰਦਾਤਾ।

1985 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੰ. 3246

30 ਅਪ੍ਰੈਲ 1991

ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਐਕਟ, 1947—ਐੱਸ. 10- ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਜਨਵਰੀ, 1977 ਵਿੱਚ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ - ਕਰਮਚਾਰੀ ਅੱਠ ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਚੁੱਪ ਰਿਹਾ - ਹੁਣ 1985 ਵਿੱਚ, ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸੰਦਰਭ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਦੇ ਇਸ ਦੇਰੀ ਨਾਲ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ।

ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਹੁਣ ਤੱਕ ਲਗਭਗ 15 ਸਾਲ ਬੀਤ ਚੁੱਕੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਸੇਵਾ ਨੂੰ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜੁਲਾਈ, 1976 ਵਿੱਚ ਖਤਮ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਅੱਠ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਚੁੱਪ ਰਿਹਾ। ਇੱਕ ਮੰਗ ਨੋਟਿਸ. ਇਹ ਉਦਯੋਗਿਕ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇਸ ਅਖੀਰਲੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ। ਰਿੱਟ ਪੀ ਆਈ ਐਡੀਸ਼ਨ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਬੇਮਿਸਾਲ ਦੇਰੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਦੇ ਗੁਣ।

(ਪਰਾ ੪)

ਰਾਮ ਅਵਤਾਰ ਸ਼ਰਮਾ ਅਤੇ ਹੋਰ ਵੀ . ਹਰਿਆਣਾ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1985 SC 915

(ਵਿਸ਼ੇਸ਼)

226/227 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ, ਅਤੇ

- (i) ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕੇਸ ਦਾ ਪੂਰਾ ਰਿਕਾਰਡ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ;
- (ii) ਸਰਟੀਓਰੀ ਜਾਂ ਮੈਂਡਮਸ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਰਿੱਟ, ਆਰਡਰ ਜਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਅਨੁਸੂਚੀ "P1" ਅਤੇ "P2" ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਟੀ ਨੰ. 1 ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਏ ਗਏ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ। ਨਿਰਣੇ ਲਈ ਲੇਬਰ ਕੋਰਟ;
- (iii) ਕੋਈ ਹੋਰ ਰਾਹਤ ਜਿਸ ਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹੱਕਦਾਰ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਦੀ ਵੀ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ;

Sadhu Singh v. The Labour Commissioner, Punjab, Chandigarh and another (N. K. Sodhi, J.)

(iv) ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਕੀਮਤ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਲਈ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸਬੀਨਾ, ਐਡਵੋਕੇਟ ਡਾ .

ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਲਈ ਐਡਵੋਕੇਟ ਸੋਮੇਸ਼ ਓੜਾ ।

ਨਿਰਣਾ

ਐਨ.ਕੇ.ਸੋਢੀ, ਜੇ.

(1) ਸਾਧ ਸਾਧੂ ਸਿੰਘ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ, ਪੈਪਸੂ ਰੋਡ ਟਰਾਂਸਪੋਰਟ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ 'ਓਏਆਈਸੀ ਕੰਡਕਟਰ' ਵਜੋਂ ਨੌਕਰੀ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮਾਂ ਕੰਮ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ 15 ਜੁਲਾਈ, 1976 ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਉਸ ਨੇ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਡਿਮਾਂਡ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਕੇ ਇੱਕ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਖੜ੍ਹਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। 11 ਅਗਸਤ, 1976 ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਐਕਟ, 1947 ਦੀ ਧਾਰਾ 2(ਏ) ਦੇ ਅਧੀਨ ਪ੍ਰਬੰਧਨ 'ਤੇ (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 'ਐਕਟ' ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ)। ਡਿਮਾਂਡ ਨੋਟਿਸ ਮਿਲਣ 'ਤੇ ਸੁਲਾਹ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਅਤੇ ਪ੍ਰਬੰਧਕਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਹੋਏ ਝਗੜੇ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲਿਆ ਅਤੇ ਸੁਲਾਹ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਮੈਨੇਜਮੈਂਟ ਨੇ ਇਹ ਸਟੈਂਡ ਲਿਆ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਨੌਕਰੀ ਤੋਂ ਅਸਤੀਫਾ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਢੇ ਵੀ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਮਝੌਤਾ ਅਫਸਰ, ਅਸਲ ਰਿਕਾਰਡ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਕਰਨ ਅਤੇ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੋਈ ਸਮਝੌਤਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਵਿਵਾਦ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਸਥਿਤੀਆਂ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਅਤੇ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਦੁਆਰਾ ਚੁੱਕੇ ਗਏ ਕਦਮਾਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਦਿਆਂ ਆਪਣੀ ਅਸਫਲਤਾ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਭੇਜੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਸ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਬਾਰੇ ਅਜਿਹੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਅਤੇ ਕਾਰਨਾਂ ਦੇ ਪੂਰੇ ਬਿਆਨ ਸਮੇਤ, ਜਿਸ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਉਸਦੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਕੋਈ ਨਿਪਟਾਰਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਿਆ। ਅਸਫਲਤਾ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ, ਡਿਮਾਂਡ ਨੋਟਿਸ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਬੰਧਿਤ ਸਮੱਗਰੀ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ 'ਤੇ, ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੇ 27 ਜਨਵਰੀ, 1977 ਦੇ ਆਪਣੇ ਆਦੇਸ਼ ਅਨੁਸਾਰ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਨਿਰਣਾਇਕ ਕਰਨ ਲਈ ਭੇਜਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ- ਅਤੇ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੰਚਾਰ ਸੂਚਨਾ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਭੇਜੀ ਗਈ ਸੀ। ਕਿਰਤ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਪੰਜਾਬ, ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ। ਇਹ ਉਹ ਸੰਚਾਰ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਮੌਜੂਦਾ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

(2) 27 ਜਨਵਰੀ, 1977 ਦੇ ਸੰਚਾਰ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਅੱਠ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਚੁੱਪ ਰਿਹਾ ਅਤੇ 3 ਜਨਵਰੀ, 1985 ਨੂੰ ਉਸਨੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਉਸ ਹਵਾਲਾ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਬਾਰੇ

ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਕੀਤੀ ਜਿਸਦੀ ਉਸਨੇ ਅਗਸਤ ਨੂੰ ਡਿਮਾਂਡ ਨੋਟਿਸ ਭੇਜ ਕੇ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਸੀ। 11, 1976. ਇਹ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਵੀ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ 4 ਮਾਰਚ, 1985 ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਸੀ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿਚ ਸਰਕਾਰ ਦੇ 27 ਜਨਵਰੀ, 1977 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

(3) ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਹਵਾਲਾ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦੀ ਕਿ ਕੀ ਪ੍ਰਬੰਧਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਸਤੀਫਾ ਦਬਾਅ ਅਧੀਨ ਸੀ ਜਾਂ ਕੋਈ ਨਹੀਂ* ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ। ਆਪਣੀ ਦਲੀਲ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਐਮਪੀ *ਸਿੰਚਾਈ ਕਰਮਚਾਰੀ ਸੰਘ ਬਨਾਮ ਐਮਪੀ ਰਾਜ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ* (1) 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ।

(4) ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੀ ਦਲੀਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਪੀ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਤੱਕ ਲਗਭਗ 15 ਸਾਲ ਬੀਤ ਚੁੱਕੇ ਹਨ। ਜੁਲਾਈ, 1976 ਵਿੱਚ ਨਾਮਜ਼ਦ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਰਖਾਸਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਡਿਮਾਂਡ ਨੋਟਿਸ ਰਾਹੀਂ ਉਠਾਏ ਗਏ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਅੱਠ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਚੁੱਪ ਰਿਹਾ। ਇਹ ਉਦਯੋਗਿਕ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਅਤੇ ਇਸ ਅਖੀਰਲੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਦੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ, ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਬਿਆਨਾਂ ਅਨੁਸਾਰ, ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਮਾਪਤੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਉਸਦੇ ਕ੍ਰੈਡਿਟ ਲਈ ਇੱਕ ਸਾਲ ਤੋਂ ਥੋੜਾ ਜਿਹਾ ਵੱਧ ਸਮਾਂ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਬੇਲੋੜੀ ਦੇਰੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਖਾਰਜ ਹੋਣ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਹੈ। ਹੋਰ ਤਾਂ ਹੋਰ ਵੀ, ਕੇਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਵਸਤੂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ *ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰ* ਦੇਖ ਕੇ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਦੇ ਤਹਿਤ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਲਈ ਢੁਕਵਾਂ ਮਾਮਲਾ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਈ ਗਈ ਮੰਗ ਦੀ ਬੇਵਕੂਫੀ। ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਕੋਲ ਇਹ ਸੀਮਤ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਦੀਆਂ ਮੰਗਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਐਮਪੀ *ਸਿੰਚਾਈ ਕਰਮਚਾਰੀ ਸੰਘ ਦੇ ਕੇਸ (ਸੁਪਰਾ)* ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ 'ਕੋਰਟ ਦੇ ਵਾਰਸਾਂ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਕਿ "ਅਜਿਹੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਸਧਾਰਨ ਕੇਸ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ, ਮੰਗ ਦੀ ਸਹੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ 'ਤੇ, ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮੰਗਾਂ ਉਲਟ ਹਨ। ਫਜ਼ੂਲ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਸੰਦਰਭ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ"। ਚੰਬਲ ਹਾਈਡ ਦੇ ਮੁਲਾਜ਼ਮਾਂ ਨੇ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਆਪਣੇ

Sadhu Singh v. The Labour Commissioner, Punjab, Chandigarh and another (N. K. Sodhi, J.)

ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਅੱਗੇ ਕੇਸ! ਮੱਧ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਿੰਚਾਈ ਯੋਜਨਾ ਨੇ ਆਪਣੀ ਯੂਨੀਅਨ ਦੇ ਜ਼ਰੀਏ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਅਤੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਮਹਿੰਗਾਈ ਭੱਤੇ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਇੱਕ ਮੰਗ ਉਠਾਈ ਅਤੇ ਇਸ ਹਵਾਲੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਵਾਧੂ ਬੋਝ ਚੁੱਕਣ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਬੋਝ. ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦਾ ਸਵਾਲ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਸਰਕਾਰ ਵਾਧੂ ਬੋਝ ਝੱਲ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਬਿਨਾਂ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਮੁੱਢਲੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਮੰਨ ਸਕਦੀ ਸੀ ਕਿ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਲਈ ਇਹ ਬੋਝ ਚੁੱਕਣਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਸੀ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਨੇ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦੇਖਿਆ: -

“ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਜੋ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਹ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਫੇਡ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਕਿ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਮਹਿੰਗਾਈ ਭੱਤਾ ਦੇਣ ਨਾਲ ਸਰਕਾਰ 'ਤੇ ਵਾਧੂ ਵਿੱਤੀ ਬੋਝ ਪਵੇਗਾ, ਬਿਨਾਂ ਲੋੜੀਂਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਅਤੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਸਿੱਟੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ ਇਕਪਾਸੜ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮੰਗ ਦੇ ਇੱਕ ਅੰਤਮ ਨਿਰਣਾਇਕ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ। 'ਮੰਗ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਵਿਗਾੜ ਜਾਂ ਫਜ਼ੂਲ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਦਰਸਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਅਤੇ ਮੰਗ ਦੀ ਵਾਜਬਤਾ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਖੋਹ ਲਿਆ ਗਿਆ।

ਬੰਬਈ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਜਰਨਲਿਸਟਸ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਬਾਬੇ ਰਾਜ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ (2) ਵਿੱਚ, ਜੋ ਕਿ ਐਮ.ਪੀ. ਸਿੰਚਾਈ ਕਰਮਚਾਰੀ ਸੰਘ ਦੇ ਕੇਸ (ਸੁਪਰਾ) ਵਿੱਚ ਨਿਰਭਰ ਸੀ, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਨੂੰ ਬੰਬਈ ਰਾਜ ਬਨਾਮ ਕੇਪੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਨ (3) ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ। ਅਧੀਨ :-

“ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਸਰਕਾਰ ਇਸ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਕਿਸੇ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਨਿਰਣਾਇਕ ਲਈ ਭੇਜਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਤਾਂ ਉਹ ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਕੇ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸੰਬੰਧਿਤ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜੋ

(2) ਏਆਈਆਰ 1964 ਐਸਸੀ 1617

(3) ਏਆਈਆਰ .1960 ਐਸਸੀ 1223.

ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰੇਗਾ ਕਿ ਕੀ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ ਮੁਨਾਸਿਬ ਹੋਵੇਗਾ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਸਵਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਵਾਦ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਖੜ੍ਹਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਚਿਤ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਕਤ ਸਵਾਲਾਂ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਅੰਤਮ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਦੀ

ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਟਾਇਰ ਇੰਡਸਟਰੀਅਲ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਵਿਵਾਦਿਤ ਸਵਾਲਾਂ 'ਤੇ, ਢੁਕਵੀਂ ਸਰਕਾਰ ਅੰਤਮ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਸਕਦੀ, ਇਸ ਲਈ ਦੁਬਾਰਾ ਉਦਯੋਗਿਕ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦਾ ਸੂਬਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਰ ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਢੁਕਵੀਂ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਮੁੱਢਲੇ ਗੁਣਾਂ 'ਤੇ ਵੀ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਇਸ ਸਵਾਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਸੰਦਰਭ ਦੇਣ ਦੀ ਉਸਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਐੱਸ. 10 (1) ਦੇ ਅਧੀਨ ਵਰਤਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। S. 12(5) ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੇ, ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਜੇਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਦਾਅਵਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੇਤੁਕਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੇਰੀ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਚਿਤ ਸਰਕਾਰ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਜੇਕਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਰੁਜ਼ਗਾਰਦਾਤਾ ਅਤੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਆਮ ਸਬੰਧਾਂ 'ਤੇ ਦਾਅਵੇ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪ੍ਰਤੀਕੂਲ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਢੁਕਵੀਂ ਸਰਕਾਰ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਇਸ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਸੜਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਗੁਣਾਂ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰੇ ਜਾਂਚ ਨੂੰ ਉਸ ਜਾਂਚ ਲਈ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ S. 10(1) ਅਧੀਨ ਵਿਵਾਦ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਲਈ ਢੁਕਵੀਂ ਸਰਕਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਦਲੀਲ ਕਿ ਢੁਕਵੀਂ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ 2 ਅਤੇ 3 ਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਮੁੱਢਲੇ ਨਜ਼ਰੀਏ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਪੈਰਾ 8 ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ, ਇਸ ਨੂੰ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ: -

“... ਇਹ ਕਿ S. 10(1) ਦੇ ਤਹਿਤ S. 12(5) ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੇ ਗਏ ਉਚਿਤ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਮੰਡਾ ਮੂਸ ਦੀ ਰਿੱਟ ਲਈ ਆਰਐਮ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਮਨੋਰੰਜਨ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਅਦਾਲਤ ਇਸ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਬੈਠ ਰਹੀ ਹੈ। ;) ਉਕਤ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਕਾਰਨਾਂ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਜਾਂ ਤਸੱਲੀਬਖਸ਼ ਚਰਿੱਤਰ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦੇਣਾ ਵਿਅਰਥ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਐੱਸ. 12(5) ਦੇ ਤਹਿਤ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਸੇ ਨਾਰਟੀ ਨੂੰ ਕਾਰਨ ਦੇਣ। ਉਚਿਤ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਆਦੇਸ਼ ਲਿਖਣਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਸਾਰੇ ਕਾਰਨਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਭਾਰੇ ਸਨ। ਇਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪਾਰਟੀ ਸੰਬੰਧੀ ਐਡ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੱਸਿਆ ਜਾਵੇ ਕਿ ਕੋਈ ਹਵਾਲਾ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ S. 12(5) ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਚਿਤ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਆਪਣੇ ਕਾਰਨ ਦੱਸਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਕਾਰਨਾਂ ਦੀ ਜਨਤਕ ਪੜਤਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ; ਪਰ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਪਾਰਟੀ ਹਵਾਲਾ ਨਾ ਦੇਣ ਦੇ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ

Sadhu Singh v. The Labour Commissioner, Punjab, Chandigarh and another (N. K. Sodhi, J.)

ਵਾਲੀ ਧਿਰ ਨੂੰ ਰਿੱਟ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਉਕਤ ਕਾਰਨਾਂ ਦੀ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਜਾਂ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਇਹ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਕਾਰਨ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਢੁਕਵੀਂ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਇੱਕ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜੋ ਅਪ੍ਰਸੰਗਿਕ ਜਾਂ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਦੀ ਰਿੱਟ ਲਈ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਦਲੀਲ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੋ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਤੀਸਰਾ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪਾਰਟੀ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਰਿੱਟ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਬਣਾਇਆ ਜਾਵੇ।

(5) ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾ ਸਕਿਆ ਕਿ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਅਸਤੀਫਾ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਦਬਾਅ ਹੇਠ ਸੀ। ਇਹ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਨਿਰਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਇਸ ਦੀ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਮੁੱਢਲੀ ਜਾਂਚ ਸੀ ਜਿਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ।

(6) ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਰਾਮ ਅਵਤਾਰ ਸ਼ਰਮਾ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਹਰਿਆਣਾ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ (4) 'ਤੇ ਵੀ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਮਾਮਲਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਚਾਰਜਸ਼ੀਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਘਰੇਲੂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਨੁਸ਼ਾਸਨੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਕੇ ਸੇਵਾਵਾਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਜਾਂਚ ਫਾਈਲ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਕੇਸ ਨੂੰ * ਨਿਰਣੇ ਲਈ ਸੰਦਰਭ ਲਈ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਘਰੇਲੂ ਪੁੱਛ-ਪੜਤਾਲ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਦੋਸ਼ ਸਾਬਤ ਹੋਏ। ਇਹ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਇਹ ਹੁਕਮ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਲਗਭਗ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਹੜੱਪ ਲਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਕਰਮਚਾਰੀ ਧਾਰਾ ਦੇ ਲਾਭਕਾਰੀ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਤੋਂ ਵਾਂਝੇ ਰਹਿ ਗਏ ਸਨ। ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਤੋਂ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਵਾਉਣ ਤੋਂ ਐਕਟ ਦਾ 11 ਏ, ਸਾਬਤ ਹੋਏ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਦੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ। T1 ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰੇ ਹਨ।

(4) ਏਆਈਆਰ 1985 ਐਸਸੀ 915.

ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਐਸ ਐਸ ਸੋਢੀ,

ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰੇਮ ਲਤਾ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ , ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਦੇਰੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਭੇਜਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੇ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਨਾਲ ਖਾਤਿਆਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਨਿਪਟਾਰੇ ਦਾ ਤੱਥ ਵਿਵਾਦਿਤ ਸੀ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

(7) ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਇਸ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮੈਰਿਟ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਖਰਚੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

(5) 1980 ਦਾ CWP ਨੰਬਰ 362 19 ਸਤੰਬਰ, 1988 ਨੂੰ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

ਜੇ.ਐੱਸ.ਟੀ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ-ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਡੋਲਮਿਨ

Sadhu Singh v. The Labour Commissioner, Punjab, Chandigarh and another (N. K. Sodhi, J.)

ਐਸਐਸ ਸੋਢੀ ਅਤੇ ਜੀਸੀ ਗਰਗ, ਜੇ.ਜੇ.

ਹਿੰਦੂ ਹਾਇਰ ਸੈਕੰਡਰੀ ਸਕੂਲ, ਕੈਥਲ - ਅਪੀਲਕਰਤਾ।

ਬਨਾਮ

ਹਰਿਆਣਾ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ - ਉੱਤਰਦਾਤਾ।

1990 ਦੇ ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਪੱਤਰ ਪੋਟੈਂਟ ਅਪੀਲ ਨੰ. 1287

30 ਸਤੰਬਰ, 1991

ਹਰਿਆਣਾ ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸਕੂਲ (ਸੇਵਾ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ) ਨਿਯਮ, 1974— RI. 8— ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ, 1950— ਕਲਾ. 226- ਪ੍ਰੋਬੇਸ਼ਨ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੌਰਾਨ ਸੇਵਾ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ-ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਕਮੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸਮਾਪਤੀ-ਅਪੀਲੇਟ ਅਥਾਰਟੀ ਨੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕਮੀ ਨਹੀਂ ਆਈ ਹੈ-ਪੋਸਟ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ-ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਕੋਈ ਸਮੱਗਰੀ ਨਹੀਂ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਜੂਨੀਅਰ ਸੀ-ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਅਧਿਆਪਕ-ਬਰਤਾਲੀ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਹੈ-ਅਪੀਲੇਟ ਅਥਾਰਟੀ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਜਿਸ ਨਾਲ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਲਾਭਾਂ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਧਿਆਪਕਾਂ ਦੀਆਂ ਅਸਾਮੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕਟੌਤੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜਾਂ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੁਆਰਾ ਰੱਖੇ ਗਏ ਅਹੁਦੇ ਨੂੰ ਵੀ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਜੇਕਰ ਵਾਕਈ, - ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਦੀ ਘਟ ਰਹੀ ਕਮੀ ਨੇ ਅਧਿਆਪਕਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਨੂੰ ਘਟਾਉਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਅਸਾਮੀਆਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਤੇ ਕੁਦਰਤੀ ਨਤੀਜਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹਨਾਂ ਤਾਂ ਕੋਈ ਸਮੱਗਰੀ ਹੈ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਜੂਨੀਅਰ ਅਧਿਆਪਕ ਸੀ ਜਾਂ ਕਿਵੇਂ 'ਭਾਗਾਂ ਨੂੰ 29 ਤੋਂ 27 ਤੱਕ ਘਟਾਉਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਇਹ ਉਸ 'ਤੇ ਸੀ, ਕਿ ਕੁਹਾੜਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ' ਤੇ ਡਿੱਗਣਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਦਾਅਵਾ ਕੀਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸਕੂਲ ਨੂੰ ਕੋਈ ਰਾਹਤ ਦੇਣ ਲਈ ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਮੌਕਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਅਪੀਲ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

(ਪਾਰਾ 6; 7 ਅਤੇ 8)